

Milyen lehettél, kérdezem, milyen lehettél? Szembe nézek, bele a szűk időrésbe, a sötétség hátfalán megjelenek mégis, sötét kamrácska ernyőjén a gyertyaláng, ott vagyok hát, mondom magamnak, aztán már sem én nem vagyok, sem ő, semmi nem fontos, csak a kettőnk közötti áthajlás, a kötőjel az időben, két pont között vérvonal hídja. Már nem félek a szemétől, árnyas tekintetének lugasában sétálok. Belenézek a víz tükrébe is, keresem magamat, de ott is csak őt látom. Magamat általa most.

„Ami rossz benned van, belőlem is hozod. Ami jó benned van, belőlem is hozod. Mindenem továbbadom neked. Szeretném úgy magamnál tudni az öröklétet, hogy ez időtlenségben veled osztozom, levelezem. Veled, akiről még nem tudom, ki vagy. Nem tudom azt sem, milyen vérek vegyülnek még ereidbe a Haáryakén kívül, de szeretném, ha te, akinek a kezébe kerül majd e levél, szintén nő lennél. A kötés, mely közöttünk van, mindennél erősebb: a vér kötöttsége. Ha elolvasod soraimat, onnantól kezdve nem lesz módod bárhogyan élni, bármit csinálni, mert örök elszámolással tartozol nekem, aki már nincs. Talán nem is volt soha.”

Fázom, borzol a szél, majd egyszer, majd egyszer, mondogatom magamnak, lesz még időm, ugye, lesz még időm. Most még eladom mindenem, hagyom széthordani magam, miközben nyomorultul félek, hogy saját záradékom leszek, hiányos szövegkönyv, üres mező, örök utolsó jelenet, holtvágány, selejtes példány, befalazott folyosó, mag nélkül pusztuló élet.

A levelet összesodrom, elengedem a tó felszínén, vizlát, hárijulka, jó hajózást, árásszon el a víz, temessen be a föld, engedj el, lásd, én is elengedtelek. Menni akarok, még és még, addig legalább nem gondolok arra, hogy a hangyák majd elhurcolnak egyszer engem is, amikor éhes lesz a föld.

Levél nincs. Elázott, sosem volt, ki emlékszik rá. Letagadom úgyis. De nem bánom, lóghatsz a falon. Jól megleszünk együtt, akárhol is záródik a nyakunk. A fadobozba pedig belefér még néhány kép, ha találok magamról valamit, a tiéd mellé teszem.

Menjünk, fogja meg a vállamat hátulról valaki. Menjünk, gyere, hideg van már.

Rendben, akkor tényleg menjünk, tényleg hideg van. Adsz majd valami forró teát nekem? Persze. És ha kitakarózom, betakarsz? Persze, csak gyere már.

KÜRTI LÁSZLÓ

körömfekete

*a tulajdonviszonyokkal úgy állok,
mint más a részegséggel: kialszom
magamból őket: krumplit a földből,
tíz körömmel fizetem meg az árát.*

*színjózan röggelkel becézlek magányra.
távoli, falra hányt borsó, kiszuperált
szervi életek vallomásaira gondolok.
gyomor, máj, belek labirintusaiból*

*megjósolható bármelyik magánéleti
rettenet. kiismerhetetlen jogi viszonyainkat
felfüggesztem a legelső imára.*

anyád kacsáját

*anyád kacsáját én eszem
karácsony negyednapján.
fertőtlenít az értelem,
részegre, mért tagadnám?*

*haza, ha jönnél, jól tudom,
lenne pár józan kérdés.
bántó már nem, de angyalom,
hűségem: személyes sértés.*

*imákra kulcsolt két kezdet,
kacsa, hogy lesz folytatás.
elhúztak évek, érkezhetsz
kitartóbb palimadár.*